

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K.T.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 29 stycznia 2026 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 11 czerwca 2025 r., sygn. akt IV Ka 261/25

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 26 listopada 2024 r., sygn. akt III K 47/23

postanowił:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, wyrokiem z 11 czerwca 2025 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 26

listopada 2024 r. i ostatecznie K.T. został uznany za winnego popełnienia w ramach czynu ciągłego i w warunkach recydywy występku wprowadzania do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Podniósł w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez przeprowadzenie nieprawidłowej kontroli odwoławczej i zaakceptowanie dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oraz prawa materialnego art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przez jego zastosowanie i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Trzeba zacząć od wyjaśnienia, że nadzwyczajny środek zaskarżenia sporządzony przez obrońcę jest nacechowany błędami, które czynią go wniesionym na granicy dopuszczalności. Przede wszystkim na krytykę zasługiwała taktyka zastosowana w kasacji polegająca, wbrew treści art. 519 k.p.k., na wysnuciu zarzutów tożsamyh z uchybieniami wskazanymi w apelacji i to w sytuacji gdy zarzut nierzetelnej kontroli odwoławczej nie miał prawa bytu, gdyż Sąd Okręgowy w Bydgoszczy odniósł się w sposób wyczerpujący do uchybień wskazanych w apelacji: rozważył wszystkie zarzuty (art. 433 § 2 k.p.k.), a w uzasadnieniu podał czym kierował się wydając wyrok i które wnioski apelacji uznał za niezasadne i dlaczego (art. 457 § 3 k.p.k.). Taka strategia autora kasacji nie bez powodu została odczytana jako próba sprowadzenia Sądu Najwyższego do roli „sądu trzecioinstancyjnego” nieznanego wszak polskiej procedurze karnej i spowodowania go do badania sprawy pod kątem uchybienia z art. 438 pkt 3 k.p.k., co sprzeczne jest z przepisem art. 523 § 1 k.p.k. wykluczającym kontrolę ustaleń faktycznych na tym etapie.

I tak przechodząc do istoty sprawy nie ma wątpliwości, że procedowanie Sądu Okręgowego w zakresie w jakim zaakceptował dokonaną przez Sąd Rejonowy kwalifikację prawną czynu popełnionego przez skazanego zasługiwało na aprobatę. Ustalono, że skazany przyjął łącznie od dwóch innych osób 150 gramów substancji psychotropowych, przy czym jednorazowo otrzymywał po 50 gramów narkotyku a więc jego znaczną ilość. Wobec tego, że orzecznictwo Sądu Najwyższego zgodne jest co do tego, że 1 gram marihuany jest wystarczający aby odurzyć jedną osobę, to ilość narkotyków, którymi dysponował na raz skazany w sposób oczywisty prowadziła do słusznego wniosku, że nie były one przeznaczone na własny użytek, ale w celu wprowadzenia ich do obrotu. Nie ma wobec tego wątpliwości, że K.T., który kilkakrotnie przyjął od współoskarżonych wskazane ilości narkotyków, dopuścił się popełnienia występku z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Stanowisko obrońcy zawarte w kasacji przedstawia jego własną ocenę wydarzeń, nie popartą żadnymi dowodami, stojącą w opozycji do wywodów sądowych opartych na logicznej i uzasadnionej argumentacji i będącą wyłącznie przyjętą linią obrony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu uznając kasację za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[WB]

[a.ł]

